

Sygn. akt II Ka 515/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	Sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013 r.

sprawy **G. A.**

obwinionego o wykroczenie z art. 107 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Sokołowie Podlaskim z dnia 3 września 2013 r. sygn. akt VII W 17/13

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę G. A. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Węgrowie VII Zamiejscowemu Wydziałowi Karnemu w Sokołowie Podlaskim do ponownego rozpoznania; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. S. R. w S. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem sprawowanej z urzędu obrony obwinionego G. A. w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt II Ka 515/13

UZASADNIENIE

G. A. został obwiniony o to, że w okresie od września 2011 r. do lipca 2012 r. na ul. (...) w S. na balkonie domu jednorodzinnego, który stanowi współwłasność w celu dokuczenia M. A. złośliwie umieścił napis „Uwaga! Możesz być fotografowany!#”

tj. o czyn. z art. 107 kw.

Wyrokiem z dnia 3 września 2013 r. Sąd Rejonowy w Węgrowie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Sokołowie Podlaskim obwinionego G. A. w ramach zarzuconego mu we wniosku o ukaranie czynu uznał za winnego tego, że na ul. (...) w S., powiat (...), woj. (...) na balkonie domu jednorodzinnego, który stanowi współwłasność, w celu dokuczenia M. A. złośliwie umieścił napis: w okresie od września 2011 r. daty bliżej nieustalonej do 8 czerwca 2012 r. „Uwaga! Możesz być fotografowany!”, zaś w okresie od 9 czerwca 2012 r. do 26 czerwca 2012 r. „Uwaga! # Możesz być fotografowany!” tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 107 kw i za ten czyn na podstawie art. 107 kw w zw. z art. 39 1 kw z uwagi na charakter i okoliczności czynu odstąpił od wymierzenia obwinionemu kary; na podstawie art. 39 §4 kw zobowiązał obwinionego do usunięcia napisu umieszczonego przez niego na balkonie domu mieszkalnego przy ul. (...) w S. w terminie trzech dni od daty uprawomocnienia się orzeczenia; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii

Adwokackiej (...). S. R. kwotę 398,52 zł tytułem wynagrodzenia za obronę obwinionego sprawowaną z urzędu; zwolnił obwinionego od opłaty, wydatki postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżyciel posiłkowy w części dotyczącej orzeczenia o karze. Wyrokowi zarzucił: rażąco łagodność oraz bezzasadne odstąpienie od wymierzenia kary z uwagi na okoliczności popełnienia czynu, gdyż nie uwzględniono w pełni stanu faktycznego oraz uprzedniego skazania obwinionego na tej samej podstawie prawnej.

Podnosząc ten zarzut oskarżyciel posiłkowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I sentencji poprzez, zgodnie z art. 107 kodeksu wykroczeń, orzeczenie wobec obwinionego G. A. kary ograniczenia wolności bądź kary grzywny w kwocie 1.500 zł.

Na rozprawie apelacyjnej oskarżyciel posiłkowy poparł apelację i wnioski w niej zawarte. obrońca obwinionego i obwiniony wnieśli natomiast o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje.

Nie przesądzając kwestii ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej, stwierdzić należy, iż na tym etapie postępowania zaskarżony wyrok musiał zostać uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania, bowiem zapadł z oczywistą obrazą przepisów prawa procesowego – art. 8, 39§1 i 82§1 k.p.w. w zw. z art. 7, 410 i 424§1 pkt 2 k.p.k.. Sąd meriti nie wyjaśnił bowiem wszystkich istotnych okoliczności sprawy, nie odniósł się do wszystkich dowodów zebranych w sprawie jak również, w sposób nieprzekonywujący uzasadnił podstawę prawną rozstrzygnięcia, co wyklucza możliwość merytorycznej kontroli wyroku w postępowaniu odwoławczym.

Wprawdzie wyrok sądu rejonowego został zaskarżony na niekorzyść obwinionego, to jednak zgodnie z dyspozycją art. 434§2 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w., apelacja na niekorzyść mogła spowodować rozstrzygnięcie również na korzyść obwinionego.

Oskarżyciel zarzucił obwinionemu zaś sąd pierwszej instancji w wyroku z dnia 3 września 2013 r., przypisał mu dopuszczenie się wykroczenia z art. 107 k.w., w okresie od września 2011 r. do 26 czerwca 2012 r.. Z zebranego przez sąd materiału dowodowego wynika, że obwiniony był już karany za podobne wykroczenie popełnione na szkodę tego samego pokrzywdzonego w okresie od 10 lutego do 16 marca 2012 r.. Nie ulega wątpliwości, iż wykroczenie z art. 107 k.w. ma charakter kierunkowy. Sprawca działa bowiem w celu dokuczenia. Zastanowienie więc musi budzić fakt, dlaczego w zaskarżonym wyroku sąd rejonowy uznał obwinionego po raz kolejny winnym popełnienia wykroczenia w okresie od 10 lutego do 16 marca 2012 r., chociaż za złośliwe niepokojenie, wprawdzie w innej formie, obwiniony został jednak skazany w sprawie IIW 145/12. Uzasadnienie wyroku nie daje jednak odpowiedzi w tej kwestii.

Sąd I instancji uznał, iż zachowanie obwinionego polegające na wywieszeniu napisu na budynku mieszkalnych stanowi wykroczenie polegające na złośliwym niepokojeniu w celu dokuczenia oskarżycielowi posiłkowego. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej podstawy prawnej rozstrzygnięcia nie wyjaśnia jednak wcale, czym kierował się sąd uznając obwinionego winnym zarzuconego mu wykroczenia. Umieszczony przez obwinionego napis, nawet w formie ze strzałką, nie zawiera przecież treści obraźliwych, ośmieszających czy też wulgaryzmów. Informuje jedynie o obiektywnej sytuacji jaka ma miejsce we wzajemnych relacjach pomiędzy stronami. Jak przecież ustalili sąd rejonowy, fakty fotografowania osób znajdujących się na posesji stron faktycznie miały miejsce. Przy ocenie prawnej zachowania obwinionego sądowi meriti umknął niewątpliwie fakt, iż zgodnie z dyspozycją art.1§1 k.w. wykroczeniem jest jedynie czyn społecznie szkodliwy. Na czym jednak miałyby polegać społeczna szkodliwość czynu obwinionego uzasadnienie zaskarżonego wyroku, nie daje jednak odpowiedzi.

Z uwagi na zasygnalizowane wyżej braki w uzasadnieniu, należy stwierdzić, iż ten dokument procesowy nie odpowiada wymogom formalnym określonym w art. 424§1 pkt 2 k.p.k.. Tym samym dokonana przez sąd rejonowy ocena dowodów nie może korzystać z ochrony art. 7 k.p.k..

Dopuszczenie się takich uchybień procesowych przez sąd I instancji ma zawsze wpływ na treść wyroku, co musiało skutkować jego uchyleniem i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania niezależnie od kierunku zaskarżenia.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd meriti przeprowadzi postępowanie dowodowe w ograniczonym zakresie. Przesłucha jedynie obwinionego i pokrzywdzonego. Pozostałe dowody sąd ujawni, bowiem okoliczności sprawy, co do zasady nie budzą wątpliwości. Następnie sąd dokona prawidłowej oceny dowodów i ich subsumcji pod odpowiedni przepis karny, wyda wyrok, a zajęte przez siebie stanowisko uzasadni zgodnie z obowiązującymi przepisami, o ile oczywiście zajdzie taka potrzeba.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.